

Chương 04

Tiết Ngoại Sinh Chi

L

ại nói Phương Hiểu Trúc mang Vương Ngọc Liên núp lén nghe bên ngoài cửa sổ, tuyệt nhiên không hề sót một câu, đến đây Phương Hiểu Trúc nhận định Tăng Nguyệt Hà kia vẫn là người khác ngụ trang.

Mãi cho đến khi mọi người đã rời khỏi thư phòng, Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên mới nhẹ nhàng lén lút trở lại khách sảnh.

Phương Hiểu Trúc trong đầu suy nghĩ cho rằng Tứ Xuyên Đường môn Chưởng môn Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bản tất đã nhìn ra được Tăng Nguyệt Hà là ai, nhưng chưa chắc chắn, lại còn muốn biết nội tình bên trong nếu không thì làm sao lại ra tay hạ thủ thượng nhân.

Bằng vào tuổi nhỏ như vậy mà Phương Hiểu Trúc đã có những suy luận nghe ra cũng chí lý, quả là một thiếu niên thông minh hiếm thấy.

Phương Hiểu Trúc nhỏ giọng nói với Vương Ngọc Liên:

- Ngọc muội, chúng ta đi tìm Đường bá bá nói chuyện đi.

Wương Ngọc Liên hiểu lầm ý Phương Hiểu Trúc, cãi lại:

- Chuyện này không phải Phương bá bá đã chấp nhận để cho Tăng đại hiệp giải quyết rồi à, đi tìm Đường bá bá làm gì?

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Ta không phải tìm Đường bá bá để đánh nhau.

Nói rồi Phương Hiểu Trúc dẫn Ngọc Liên đi đến phòng của cha con Đường thị.

Lúc này trong phòng Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bản là hai vị công tử là Đường Chiêu, Đường Ngọc cũng đang bàn bạc chuyện gì đó ra vẻ đầy tâm sự.

Vừa thoáng nhìn thấy Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đột ngột bước vào, ông liền đưa tay ra hiệu ngừng cuộc đàm luận, ánh mắt đưa nhìn Phương Hiểu Trúc, cười nói:

- Trúc hiền đệ đi đâu mà vội vàng vậy, có phải muốn đến dẫn nhị vị ca ca đi thưởng ngoạn không?

Phương Hiểu Trúc chấp tay thi lễ, nói:

- Bá bá, tiểu diệt có một chuyện muốn thỉnh giáo bá bá.

Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bân vỗ đầu Phương Hiểu Trúc, nói:

- Diệt nhi, người có chuyện gì nói hết ra đi.

Phương Hiểu Trúc mấp má môi một hồi mà cũng chưa nói ra được, cứ đứng lưỡng lự mãi.

Vương Ngọc Liên thúc giục:

- Nói ra đi.

Đường Văn Bân cười nói:

- Trúc nhi vốn là người cởi mở hoạt bát, sao hôm nay lại lắp ba lắp bắp trong miệng mãi thế?

Phương Hiểu Trúc như đã lấy lại dũng khí, nói:

- Tân nương tử tử bị trúng Thất Tuyệt Châm, là Đường bá bá xuất thủ ư?

- Thật như vậy sao?

Tuy nói với Phương Hiểu Trúc, nhưng ánh mắt nhìn vào nhị vị nhi tử của mình.

Đường Chiêu, Đường Ngọc thần sắc bỗng trở nên hoang mang, nghi hoặc, nhưng tịnh không mở miệng nói gì.

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Thất Tuyệt Châm là do Huyền Anh Tiên Tử Đàm lão tiền bối tự tay nhổ ra trước mắt mọi người, không hề giả mạo.

Thiên Thủ Như Lai trừng mắt nhìn nhị vị nhi tử của mình một cái rồi nạt lớn:

- Đồ khốn!

Nói vừa dứt, trong nháy mắt không kịp nhìn, hai vị công tử mỗi người lãnh một cái tát tai nẩy đom đóm, chỉ nghe hai vị công tử hét lên một tiếng.

Hiển nhiên Thiên Thủ Như Lai nhận định Thất Tuyệt Châm là do một trong hai đứa con của mình phóng ra, cứ chiếu theo mối quan hệ giữa ông ta và hai nhà Phương, Tăng rất giao hảo như vậy mà nay xảy ra chuyện này làm sao mà ông ta không phần hận nộ xung thiên lên được.

Đánh xong, nhưng trên mặt Đường Văn Bân vẫn đầy phần khí, nói:

- Nghiệt súc, còn chưa chịu quỳ xuống à?

Đường Chiêu, Đường Ngọc trước phần khí của phụ thân không dám hé môi, nhưng liếc xéo Phương Hiểu Trúc một cái, rồi vội vàng quỳ xuống trước mặt Đường Văn Bản cúi đầu hổ thẹn.

Đường Văn Bản mặt sầm lại, nhìn Phương Hiểu Trúc, nói:

- Trúc hiền điệt hãy đưa ta đến giải dược cho lệnh tẩu, đồng thời mời lệnh tôn đến trừng trị hai tên nghiệt chủng thất giáo này.

Vương Ngọc Liên nhìn thấy sự tình náo động lên, đôi môi bủi lại nhìn Phương Hiểu Trúc, nói:

- Trúc ca, đều do ca ca hại người.

Phương Hiểu Trúc không ngờ chuyện trở nên ầm ĩ ra, tay chân luýnh quính không biết nên làm gì nữa, bèn đưa tay ngăn cản Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bản, nói:

- Đường bá bá, xin hãy thông thả. Điệt nhi còn một chuyện chưa nói ra.

Đường Văn Bản nói ngay:

- Thất Tuyệt Châm độc của nó không thể xem thường, nếu như ngộ nhỡ xảy ra đại sự, Đường gia ta còn thể diện nào nữa trên giang hồ.

Phương Hiểu Trúc nói:

- Đường bá bá hãy nghe tiểu điệt nói, Đàm lão tiên bối đã giải châm độc cho tẩu tẩu rồi.

Lúc ấy Đường Chiêu, được mới hoàn hồn, thiếu não nói:

- Hai nhi cả hai tuyệt đối không ai xuất thủ hại Tăng tiểu thư.

Đường Văn Bản nghe nói vậy trong lòng bất giác chấn động. Nộ khí tiêu mất, nhú mày nói:

- Chẳng lẽ có người giá họa cho chúng ta?

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Đường Văn Bản vẫn còn hoài nghi, trừng nhìn hai vị nhi tử, nói tiếp:

- Thất Tuyệt Châm là Đường môn tuyệt nghệ, không phải các người ra tay hạ thủ thì còn ai?

Đường Chiêu, Đường Ngọc vội vàng cúi đầu nói nhanh:

- Hải nhi, cả hai tuyệt đối không hề ra tay hại người, vả lại Thất Tuyệt Châm ai lại không biết là ám khí độc môn của Đường gia chúng ta. Bằng như hải nhi có lòng tàn độc há không nghĩ đến hậu quả sao mà lại sử dụng Thất Tuyệt Châm làm ám khí, ngưỡng mong phụ thân mình xét.

Cứ theo như phụ tử Đường gia nói chuyện thì có thể hiểu rõ Thất Tuyệt Châm hoàn toàn không phải một trong bọn họ ra tay, chuyện này quả không phù hợp với sự suy diễn của Phương Thiếu Tùng, bởi vậy Phương Hiểu Trúc không thể nói với Thiên Thủ Như Lai về chuyện người có người giả mạo Tăng Nguyệt Hà được.

Phương Hiểu Trúc nhanh trí dựa vào ý của tiểu huynh đệ nhà họ Đường, nói:

- Trong chuyện này bá bá không thể không điều tra cho ra lẽ.

Đường Văn Bản gật đầu nói:

- Chuyện này nếu như ta không làm cho ra lẽ thì cũng khó lòng nhìn mặt lệnh tôn.

Tuy nói vậy, nhưng ngược lại ánh mắt đưa nhìn huynh đệ Đường thị quát:

- Mau đem Thất Tuyệt Châm ra cho ta xem.

Đường Chiêu, Đường Ngọc vội vàng thò tay vào trong áo lấy mỗi người ba mươi sáu cây Thất Tuyệt Châm ra, không hơn không kém một cây.

Thiên Thủ Như Lai mặt giãn ra, nói:

- Không phải các ngươi thì tốt rồi.

Đường Chiêu, Đường Ngọc bái tạ phụ thân xong rồi đứng ra một bên, cả hai đưa mắt liếc nhìn Phương Hiểu Trúc, không biết trong lòng họ đang nghĩ điều gì.

Nguyên Tú Xuyên Đường gia dùng độc châm ám khí kỳ môn mà danh chấn thiên hạ, từ sau khi Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bản kế vị Chưởng môn quản thúc rất nghiêm ngặt, bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm tra Thất Tuyệt Châm, bất luận người nào cũng phải có đủ một số lượng nhất định, đây là để đề phòng chúng môn đệ tử có kẻ làm quấy sinh sự gây ra chuyện không hay.

Bởi vậy khi thấy hai vị công tử của mình đầy đủ không hề thiếu một cây Đường Văn Bản cảm thấy hài lòng, rồi như để chứng minh sáng tỏ chuyện này, ông cũng thò tay vào trong túi áo lấy ra Thất Tuyệt Châm của mình. Thế nhưng khi đếm đi đếm lại mấy lần chỉ có ba mươi lăm cây, thiếu mất một cây, trên mặt ông biến sắc, trán đổ mồ hôi, miệng lẩm bẩm:

- Lạ thật, làm sao mà thiếu mất một cây?

Đường Chiêu, Đường Ngọc nhìn thấy hiện trạng bất giác trong lòng cũng kinh ngạc, đứng ngớ người ra.

Vương Ngọc Liên như vô tình nói:

- Nguyên lại Đường bá bá đã thiếu mất một cây trước rồi.

Kẻ nói vô tình, người nghe hữu ý, tuy lời Vương Ngọc Liên chỉ là một tiểu nữ nhi mười ba mười bốn tuổi nói ra một cách hết sức vô tình, nhưng đối với Đường Văn Bân cũng lấy làm khó xử.

Chỉ thấy người ông ta bỗng run lên, mặt từ tái sạm chuyển sang xanh mét. Phải một lúc sau ông mới lấy lại bình tĩnh, nhìn Phương Hiểu Trúc nói:

- Đường bá bá lấy làm hết sức hổ thẹn, phiền diệt nhi chuyển cáo lại lệnh tôn một tiếng là ta muốn xóa bỏ chuyện mờ ám này để lấy lại thanh danh, chưa biết ngày nào tương kiến.

Nói rồi quay đầu lại nói với hai vị công tử:

- Chúng ta đi!

Đường Chiêu, Đường Ngọc vâng lệnh, theo phụ thân nhanh chóng đi ra ngoài ngay.

Phương Hiểu Trúc quá bất ngờ, vội vàng gọi lại:

- Đường bá bá, diệt nhi còn chuyện muốn nói:

Hai anh em Đường thị đi sau cùng ngoài đầu lại nói:

- Xin Trúc đệ tin tưởng vào sự thanh bạch của gia phụ.

Nói xong, cả hai nhún mình vọt lên không trung theo thân phụ.

Sự tình diễn biến ngoài suy diễn của Phương Hiểu Trúc, làm chàng ta đứng yên như người thất thần.

Vương Ngọc Liên lay vai Phương Hiểu Trúc, nói:

- Trúc ca ca, có phải Đường bá bá đã ra tay hạ thủ không?

Phương Hiểu Trúc không trả lời mà cũng không hề động đậy, đứng yên như thể không nghe thấy.

Vương Ngọc Liên vẻ giận dữ, nói lớn:

- Trúc ca ca, Trúc ca ca.

Ngọc Liên gọi Phương Hiểu Trúc mấy lần không được bèn giận dỗi bỏ đi tới trước hai bước, Phương Hiểu Trúc lúc ấy mới như choàng tỉnh vội vàng nắm lấy tay Ngọc Liên, vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Liên muội, chuyện gì vậy?

Ngọc Liên vẻ mặt vẫn còn giận, nói lại:

- Muội hỏi có phải Đường bá bá đã bị huynh phanh phui ra dấu vết chuyện ngày hôm nay nên mới bỏ đi không?

Phương Hiểu Trúc lắc đầu nói:

- Ta nghĩ là không phải. Bên trong vấn đề này nhất định có nguyên nhân gì đây.

Vương Ngọc Liên nói:

- Không phải Đường bá bá thì là ai?

Phương Hiểu Trúc nói:

- Nếu ta biết thì đã tốt quá rồi.

Vương Ngọc Liên gật gật đầu, để lắc lư hai bím tóc rồi mở miệng định nói gì thì đột nhiên bên ngoài vọng lại những tiếng bước chân đi nhanh đến ngoài cửa phòng, một tiếng đằng hắng, rồi tiếng đàn ông vang lên:

- Đường lão đại gia có trong phòng không?

Vừa hỏi xong cũng không đợi đáp lời người đàn ông xộc ngay vào phòng. Đó là một tiểu lão đầu dung mạo thấp lùn xấu xí, trên mặt đầy thần sắc, lộ vẻ hoảng hốt.

Vương Ngọc Liên vừa thấy lão xộc vào bèn đưa tay ra cản lại, nói:

- Du Nhị bá bá đến đó à, hôm nay lại gặp vận may nữa phải không?

Nguyên tiểu lão đầu này chính là Ẩn Hình Thù Thời Thiên mấy mươi năm về trước là truyền nhân duy nhất của vị đại nghĩa hiệp Thần Luân Tất Thất.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên bước vào phòng không thấy Đường Văn Bàn mà chỉ thấy hai vị tiểu tử, trên mặt lão tỏ ra thất vọng nhưng thấy không đáp lời Vương Ngọc Liên cũng không tiện, nên ậm ừ gật đầu nói:

- Không sai, không sai.

Đương nhiên là lão muốn nói về vận may.

Vương Ngọc Liên cười lớn nói:

- Luân bá bá thật là người thường gặp vận may. Đến uống rượu hỷ lễ mà còn phát tài nữa.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên hiểu ngầm ý của vị tiểu nữ này đang muốn ngạ chọc lão, lão vội vàng nói:

- Trường hợp ngày hôm nay có khách, khi ta ngồi vào bàn thì khách gia đã đầy đủ rồi nên chỉ ngồi bên nhìn họ chơi thôi, tiểu hài tử không biết chuyện mà cứ nói càn quấy.

Vương Ngọc Liên cười phá lên nói:

- Không phải lão bá bá thừa nhận trước rồi hay sao mà bây giờ lại phủ nhận, để diệt nữ đi mách lại Phương bá bá chuyện này mới được, xem lão có còn chối cãi nữa hay không?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên hơi lo lắng, nghĩ:

- Tiểu yêu nữ này không biết chừng nặng nhẹ tí nào cả, như để cho nó làm càn thì rách việc.

Nghĩ vậy lão vội vỗ về nói:

- Tiểu nữ nhi, ngày mai ta sẽ mua cho ngươi một món đồ nhé?

Vương Ngọc Liên được nước, làm nũng nói:

- Ai cần đồ của lão. Ta chỉ thèm những thứ có mùi vị thôi.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên gật đầu hỏi:

- Những thứ gì có mùi vị nào?

Vương Ngọc Liên nín cười, liếc mắt sang Phương Hiểu Trúc, nói:

- Trúc ca ca, nói giúp tiểu muội đi.

Lão già hình như đã hiểu ý đều trá ??? ghẹo đùa kẻ khác, buột miệng rủa một câu:

- Đồ quỷ nhà ngươi.

Phương Hiểu Trúc nãy giờ chỉ đứng nghe, trong đầu cứ phân vân không hiểu lão đầu tử đến tìm Đường bá bá có chuyện nhưng chưa tiện hỏi, bấy giờ đợi cho hai người cười thoải mái xong, rồi mới lên tiếng hỏi:

- Thời bá bá tìm Đường bá bá có chuyện gì?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên lắc đầu nói:

- Chuyện này vô can đến tiểu hài tử các ngươi, hà tất nhọc công nói ra.

Phương Hiểu Trúc nhú mày nói:

- Thời bá bá nếu không nói thì lời cáo trạng của Ngọc Liên cho phụ thân vẫn còn hữu hiệu nha.

Vương Ngọc Liên bồi thêm:

- Đúng vậy, chúng ta nói câu nào cũng nhất định làm được.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên sắc mặt hơi biến, cười khổ não nói:

- Thôi được. Ta sợ các ngươi rồi đó.

Vương Ngọc Liên vẻ đắc thắng, hếch mặt lên nói:

- Vậy thì lão bá bá nói ngay đi.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên nói:

- Nếu ta nói ra thì các ngươi tuyệt không được trước mặt mọi người nói chuyện này cả ta hôm nay.

Vương Ngọc Liên ưỡn ngực nói lớn:

- Nam nhi đại trượng phu xuất ngôn như phá thạch.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên nhin không được, bật phì cười nói:

- Ngươi mà nam nhi hán tử? Chỉ e rằng nói được mà làm không được.

Vương Ngọc Liên nghe nói xệ mặt xuống, lườm mắt nhìn Ẩn Hình Thù Thời Thiên, nói:

- Chẳng lẽ ta không thể làm đại trượng phu ư?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên biết mình lỡ nói đại nên vội vàng gạt đầu lia lịa, nói:

- Được, được. Ta nói sai.

Phương Hiểu Trúc đỡ lời, nói:

- Liên muội đương nhiên là nữ nhi đại trượng phu.

Ngọc Liên lúc này mới mãn ý, cười nói:

- Lão bá bá, lần sau ăn nói phải lựa lời.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên cười hòa rồi quay sang Phương Hiểu Trúc, nói:

- Bên ngoài người ta đồn hôm nay tân nương bị trúng Thất Tuyệt Châm của Đường lão đại, ta lên đến đây xem hư thực thế nào. Sợ rằng Đường lão đại trúng quỷ kế của kẻ khác.

Phương Hiểu Trúc nghe đến đó trong lòng hơi chấn động, nói:

- Lời này do người trong Phương gia ta nói ra à?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên lắc đầu nói:

- Nam nữ hai nhà đương sự không ai có biểu hiện gì, đây hoàn toàn là lời của những khách phương.

Phương Hiểu Trúc trong đầu nghĩ nhanh:

- Kẻ loan truyền tin nhảm này tất phải là hung thủ, nếu không thì làm sao biết được tân nương trúng Thất Tuyệt Châm.

Phương Hiểu Trúc càng nghĩ càng thấy có lý, bèn hỏi:

- Lời đồn nhảm này xuất phát đầu tiên từ miệng người nào nói ra?

Cặp mắt ti hí của Ẩn Hình Thù Thời Thiên chớp chớp, nói:

- Để ta xem... à, à ta nhớ ra rồi, một thái bà bà mặt rỗ nói ra trước tiên, bà ta nói khi ấy bà ta đứng bên cạnh Thiên Thủ Như Lai, mắt nhìn thấy Thiên Thủ Như Lai hạ thủ.

Phương Hiểu Trúc lẩm bẩm trong miệng:

- Chẳng lẽ là Đường bá bá?

Tuy Phương Hiểu Trúc chỉ lẩm bẩm nhỏ trong miệng, nhưng Ngọc Liên và Ẩn Hình Thù Thời Thiên nghe rất rõ.

Vương Ngọc Liên nói:

- Đương nhiên là Đường bá bá rồi, có người tận mắt nhìn thấy, há có thể là giả sao?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên lộ vẻ hoang mang, nói:

- Đường lão đại và lệnh tôn giao lưu hảo ý, quyết không thể làm chuyện này.

Phương Hiểu Trúc suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Cho dù chính là Đường bá bá hạ thủ thì bên trong nội tình hẳn là có nguyên nhân nên sự thể chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, thậm chí có thể nói là Đường bá bá đã vì Phương gia chúng ta mà manh động.

Hiển nhiên lời nói này là dựa trên suy nghĩ của Phương Hiểu Trúc về chuyện có người giả Tăng Nguyệt Hà.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên hơi nhú mày trước lời này, nhưng rồi lão quả quyết, nói:

- Con người Đường lão đại rất thanh bạch, chuyện này theo ta nghĩ tuyệt đối không liên quan gì đến lão Đường.

Ngọc Liên nói:

- Ta có thể đánh cá với lão là chính Đường lão gia xuất thủ.

Ẩn Hình Thù Thời Thiên cười lên "ha... ha..." nói:

- Tiểu nữ, người dựa vào đâu mà nói chắc như vậy?

Vương Ngọc Liên vénh mặt nói:

- Lão có biết Đường Môn mỗi người mang theo trong mình bao nhiêu cây Thất Tuyệt Châm không?

Lão già nhìn tiểu nữ lém lỉnh, gật đầu cười nói:

- Ha ha... chuyện Đường gia há lão không biết hay sao. Đường gia mỗi người luôn mang theo trong mình ba mươi sáu cây Thất Tuyệt Châm, người nói xem có đúng không?

Vương Ngọc Liên lại nói:

- Đúng! Ta hỏi lão, nếu như Thất Tuyệt Châm của Thiên Thủ Như Lai không đủ số thì có thể chứng minh rõ ràng chính lão ra tay hạ thủ thượng nhân hay chưa?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên nghe đến đó, bất giác trong lòng hơi chấn động, liền nói:

- Điều này cũng chưa hẳn chắc chắn.

Vương Ngọc Liên nói thẳng:

- Vừa rồi Đường bá bá trước mắt ta và Trúc ca ca đem Thất Tuyệt Châm ra đếm, đếm tới đếm lui mấy lần vẫn thiếu mất một cây, chỉ còn lại ba mươi lăm cây. Điều đó há không đủ để chứng minh hay sao?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên lần này thì mặt biến sắc thật sự, nhưng rồi như nghĩ ra chuyện, lão cười phá lên, nói to:

- Ha ha... nếu nói vậy thì ta có thể chứng minh một cách chắc chắn rằng Đường lão đại hoàn toàn vô can.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên thấy lão khẳng định như vậy, bất giác đồng thanh hỏi:

- Lấy gì mà biết chắc?

Ẩn Hình Thù Thời Thiên cười lớn:

- Là ta vì trộm của lão đại một cây Thất Tuyệt Châm.

- o O o -